

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Yolandae Priorissae Ad Mariae Vallem in Ducatu Luciliburgensi

Wiltheim, Alexandre

Antuerpiae, 1674

Cap. XIV. Yolanda levi de causa gravissimam matris iram incurrit. Haec illam sub arctissima custodia Bellacostae relinquit, & Viennam redit; undè indefinenter alios atque alios submittit, qui eam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11873

cura. Unus erat amor, Sanctimonialem esse egenam atque pauperem. De reliquo, quam ipsa rebus caducis, tam ipsi res caducæ perierant.

Hæc Yolandæ vitæ ratio matri tantum irarum concivit, ut eam non modo non animo, sed ne quidem ferre posset oculis. Itaque ab eâ se seiungere, nec pro filia habere. Matris exemplo animati familiares, Yolandam despiciatui habere, non verbis amicis alloqui, non congregari, imò ne aspicere quidem. Tantumque fuit licentiæ, ut irridere auderent ministri. Prout quisque Margaritæ gratiam ambiebat, perindè Yolandam oburgabat, conspirantibus etiam in id famulorum infimis. Nec à vexando retinebat mulieres innata sexui modestia. Undique certatim probra quisque ingerebat, Yolanda interim ferente omnia placidè, ut miraculo esset patientissimæ virginis constantia. Nimirum contrà omnia adversa obfirmaverat devotum Deo animum.

CAPUT XIV.

Yolanda levi de causâ gravissimam matris iram incurrit. Hæc illam sub arctissimâ custodiâ Bellacostæ relinquit, & Vienneam redit; undè indefinenter alios atq; alios submittit, qui eam tentent.

CUm verò in infinitum penè procederet illud cum Yolanda certamen, cœpit aliquando

matrem tot rixarum atque iurgiorum tædere, & suam ipsa reprehendere nimiam adversus filiam severitatem atque duritiam. Statuit itaque eam tentare moderatius. Fortè per æstatem secundum prandium filiam ad cubiculum suum solam secum abduxit, Henrico interim cubante foris, & aliquid capiente somni. Ac tum, Aedesum, inquit, carissima filia: hoc lecto unà mecum paululum conquiesce. Hoc loco æque ac tempore longæ dissensionis terminus aliquando detur. Miseresce, quæso, tui ipsius, miseresce patris, cui tu una pro omnibus liberis es; cuius tu antè omnes alios unicæ deliciæ & unicum solatium. Si quid hætenus intercessit iurgij, si quid offensionis; id potes tu perlevi momento tollere. Sine in viam te reduci, & matri vel tantillum obtempera. Cumque Yolanda percunctaretur, quidem illud esset, quod à se tantopere contenderet; tum mater: Rogo te & obtestor, quando decretum adeò fixumque tibi, esse Sanctionialem, saltem ordini D. Bernardi te applica. De loco, tuum esto arbitrium; habebis faventem me ubique & adiutricem. Ad hæc Yolanda: Carissima mater, ut ipsa me defraudem? Sed id parvi refert. Ut Deo mentiar, datamque, immò iuratam ei fidem fallam? Ignosce mihi, quæso, mater. Hæc à me poscere, quæ mihi neque libent, neque licent, est perdere omnem operam. Mater his auditis, flere tam ubertim, ut lectum madefacerent effusæ lacrymæ, nec minus intereà
flente

flente Yolanda. Cæterùm ut vidit mater, plus filiaë constantiam, quam suas valere preces, intermixto indignationi dolore victa conticuit. Ubi deindè Yolanda eam ceu consopitam iacere animadvertit, ne somnum matris interturbaret, cautè tacitèque consurgens abscessit. Sensit abeuntem Margarita: & subito velut acta in rabiem, ingenti voce exclamat. Excutitur eo clamore Henrico somnus. Ad conjugem advolat. Videt se ipsam pugnis cædere insanientis modo. Audit maledicta iacere in diem & in suummet uterum, qui filiam talem luci dederint, cui sit odiosa atque invisâ mater. Me aspernatur, inquit, fugit consortium, imò & aspectum meum, ceu dirum atque nefastum. Miseram me, quid egi? Inquam tantum amoris contuli, in qua collocaveram solatium omne gaudiumque meum, hæc me torquet atque discriuiat. Et ne quid mœrori meo desit, suum non sentit crimen. Meumne potius, Yolanda, an tuum quærar infortunium? Quî huc delapsa es amentiaë? Henricus, ubi primum effusæ coniugis querelæ spatium loquendi dederunt, rogat obstupescens, quid hoc rei sit? Illa: Habet me despiciatui tua filia. Hoc misera lamentor! Hoc ita torquet animum, ut nisi (quod te obtestor) vicem meam ulcisceris, scilicet tristitia & mœrore confecta emoriar. Ad hæc Henricus: Cara coniux, parce precibus, quæ imperare mihi potes. Una amborum est voluntas. Rogo itaque, ait illa, ut diris divoveas concupitum

à filiâ tuâ Cœnobium, eamque æternùm inde omnibus viribus sejunctam atque amotam habeas. Nec mora Henricus flexus conjugis iratæ precibus, & irâ incensus ipse, Cœnobium detestatione profecutus, jurat facturum, quod ipsa rogerat. Ea res Yolandæ tam sæva accidit tamque atrox, ut omnibus perpeffis antè malis præcellere videretur. Nec tamen de animi fortitudine atque constantiâ quidquam remisit, sperans, datum aliquando certamini finem, pro quo pugnet, divinum Numen.

Matrem porrò infracta illa Yolandæ mens pessimè affecit. Ergò pertæsa tot rixarum atque jurgiorum, stimulante irâ & indignatione, Bellacostâ discedit, relictâ ibi ceu in captivitate filiâ. Puellis duabus Heilivivæ & Beatrici severè mandat, ut quàm sua capita cara habeant, tantam adhibeant Yolandæ custodiam. Ne sinant esse solam, neu extrâ arcem proferre pedem, non cuiquam, sive viro sive mulieri, sine se colloqui. His datis imperijs, Viennam proficiscitur. Non fuit tamen ea custodiæ severitas, quam Margarita jusserat. Fuit Yolandæ liberum per virgines, ex suo ingenio piè vivere. Itaque vigilijs, comprecationi, lectioni dare operam. Iam Sanctimonialem diceres. Iocos atque gaudia alijs permittere; ipsa in conclavi cùm Deo agere. Quæ omnis vitæ ratio ita Yolandæ grata accidit, ut captivitatem suam tanquam beneficium matri hilaris atque læta imputaret. Fuit & sua deindè custo-

custodibus virginibus à Deo data merces. Quippe ex quotidianâ Yolandæ consuetudine atque convictu tracto virtutis exemplo, Cœnobium postea cum illâ pariter iniêrunt, ut suo loco referam.

Non diu latuit Margaritam hoc filiæ vitæ institutum. Perspecto itaque tam jucundam ei esse solitudinem, offensa eâ re, subornat ex D. Francisci familiâ, qui Yolandam à cœptis avertant. His intrâ paucos dies submittit alios, ceu suppetias, ex vario sacratorum Deo hominum ordine. Pugnatum hic, sanè, acriter, nec uno genere. Increpabat alius, alius obsecrabat, alius Cœnobium, ad quod aspirabat Yolanda, maledictis impetebat, alius in eo totus erat, ut ordinem D. Bernardi cæteris omnibus anteferret. Fuit, qui blandiendo, humana gaudia & vitæ commoda, quæis, modo vellet, frui posset, mirificè commendaret. Sed fortior omnibus Yolanda, reponerat Deo datam fidem; nec se mutaturam, aut vitæ jucundæ desiderio, aut mortis metu. Itarepulsis sacris Deo hominibus, succedebat alterum agmen, cognatorum atque consanguineorum, qui pugnam redintegrarent.

Non dubitat hoc loco Hermannus, Yolandam tolerando atque certando, vel ipsis Catharinæ & Agneti fortissimis Virginibus antepone, Harum certamina properatâ morte brevem reperisse finem: illam pluribus annis diuturnam traxisse luctam. Harum cruciatus atque tormenta, quam-

vis atrociam atque crudeliam, uno alterove steterisse die: illius mala, etsi citrà sanguinem atque vulnera, fuisse longissimi temporis. Certasse has cum hominibus, non modo non amicis, sed feris atque barbaris & sceleratè impijs: illi fuisse congregiendum cum ijs quos natura coniunctissimos nobis fecit, cum cognatis atque consanguineis, cum patre & matre, quin & cum devotis Deo hominibus; quorumque monitis & præceptis ad Dei cultum impelli oportebat, hos ab eodem Deo omni industriâ avertere conatos. Fuit, certè, stupenda admodum Yolandæ tot malorum tolerantia, & ipsa malorum vis tanta, ut ijs quilibet alius, quam invictus Yolandæ animus facilè cederet atque succumberet.

C A-